

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év június hó 07. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt B. A. ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év január hó 12. napján kelt 19.B.1782/2016/7. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 5.440.- (ötezer-négyszáznegyven) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2018. év január hó 12. napján kelt 19.B.1782/2016/7. számú ítéletével B. A. vádlottat testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulata] miatt 2 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani és a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, valamint a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről. Elrendelte a Fővárosi Törvényszék 14.B.1396/2012/20. számú ítéletével kiszabott 8 hónap szabadságvesztés büntetés végrehajtását.

Az ítélet ellen az ügyész B. A. vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. A vádlott és védője az ügydöntő határozatot tudomásul vették.

A Fővárosi Főügyészség a fellebbezés BF.8818/2015. sorszám alatti indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék nem értékelte körültekintően a bűnösségi körülményeket, illetve az értékelteket nem a súlyuk szerint vette figyelembe az alkalmazott joghátrány kiszabásánál. A sértett a bántalmazás pillanatában már nem aludt, ez a vallomásából egyértelműen megállapítható. A vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség miatt hosszabb tartamú börtönbüntetés kiszabása indokolt, bűnügyi előélete és az azóta eltelt idő azt igazolja, hogy a vádlottat nem befolyásolta cselekménye elkövetésében, hogy korábbi felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaideje és büntetőeljárás hatálya alatt is állt. A céltalan, indok nélkül alkalmazott erőszak is azt mutatja, hogy súlyosabb büntetést érdemel, melyet a súlyosító körülmények nagy száma is indokol.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.145/2018/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta és értékelte. A megállapított történeti tényállás megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes és irányadó a másodfokú eljárásban is. A törvényszék indokolási kötelezettségének eleget tett, számot adott arról, hogy a vádlott beismerő vallomását miként támasztja alá az igazságügyi orvos-szakértői vélemény, a kamerafelvétel és az egyéb iratok. A vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmény minősítése is törvényes. Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket teljeskörűen feltárta, azonban a szabadságvesztés büntetés mértékének megállapításakor nem volt figyelemmel a feltárt bűnösségi körülmények számára és nyomatékára. Az enyhítő körülmények indokolják a vádlott javára a középértékűtől eltérő tartamú büntetés kiszabását, ellenben a nagyszámú súlyosító körülmény miatt a törvényi minimumot alig meghaladó büntetés nem lehet visszatartó hatású. Mindezek alapján az ítélet megváltoztatását, a szabadságvesztés büntetés súlyosítását, ehhez mérten a mellékbüntetés tartamának emelését, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a védő álláspontját akként foglalta össze, hogy az ügyész - büntetés súlyosítására irányuló - fellebbezése nem megalapozott. Sem a védelem, sem az ügyészség részéről nem érte jogorvoslati támadás a megállapított tényállást, a törvényszék a bizonyítási eljárást perrendszerűen folytatta le. A büntetéskiszabási körülményeket teljeskörűen feltárta, azokat megfelelően mérlegelte. Az enyhítő körülmények között kiemelkedő súlyú a vádlott beismerő vallomása, megbánása, két kiskorú gyerek eltartásáról gondoskodik és az a tény, hogy enyhe fokú értelmi fogyatékoságban szenved. Mindezekre tekintettel az ügyészi fellebbezés elutasítására és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott az ügy érdemében történt felszólalásában megbánását hangoztatta és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az ügyészi fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint folytatta le. A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott kötelezettségnek eleget tett, feltárta azokat a körülményeket, amelyek az ügy megítélése szempontjából lényegesek, így amelyek a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából jelentősek voltak, ezen belül azokat is, amelyeket az ügy súlyának megítéléséhez, az alkalmazandó jogkövetkezmény meghatározásához nélkülözhetetlenek, így beszerezte a vádlott előéletére vonatkozó ítéletkiadományt is. A tényállás alapos és hiánytalan felderítéséhez, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékok rendelkezésre állnak.

A tárgyaláson részletesen kihallgatta a vádlottat, a nyomozás során gyanúsítottként tett vallomásait a Be. 291. § (4) bekezdésére figyelemmel ismertette, a vallomásai közti ellentmondásokat feltárta, az eltérések okaira a vádlottat nyilatkoztatta. Ellenőrizte a terhelt védekezését, illetve a Be. 118. § (2) bekezdés szerint eljárva a vádlott beismerő vallomása mellett beszerezte az egyéb bizonyítékokat is. A sértett tanúként tett vallomását - mivel időközben elhunyt, így kihallgatására nem kerülhetett sor - a Be. 296. § (1) bekezdés a) pontja alapján perrendszerűen olvasta fel. A tárgyaláson levetítette a bűnjeljegyzéken szereplő kamerafelvételt, a releváns okirati bizonyítékokat a Be. 301. §-a szerint, a szakértői véleményeket a Be. 299. § (1) bekezdése szerint teljes körűen a tárgyalás anyagává tette, azokkal kapcsolatban az észrevételezés és indítványtétel lehetőségét biztosította, tartalmukra a vádlottat nyilatkoztatta.

Az ítéletábra álláspontja szerint az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nincs.

Az elsőfokú bíróságnak a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállása a Be. 351. § (2) bekezdés b) pont II. fordulata alapján részben megalapozatlan, mert egyes elemei tekintetében hiányos. A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel küszöbölte ki akként, hogy a tényállást a 2. oldal alulról a harmadik bekezdésben azzal egészíti ki, hogy a vádlott egy fekete, könnyű, vászon cipőt viselt (nyomozati iratok 179. oldal).

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A Be. 78. § (3) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A mérlegelő tevékenység az elsőfokú bíróság feladata, a másodfokú bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy az megfelelt-e a törvényi előírásoknak, a logika szabályainak, teljeskörű volt-e, illetve megalapozatlansági okot eredményezett-e. Megalapozatlanság esetén, annak körében, illetve bizonyítás felvétele esetén mentesülhet a másodfokú bíróság a tényálláshoz kötöttség és a felülmérlegelés tilalma alól. Egyéb esetekben a bizonyítékok eltérő értékelésére, felülmérlegelésére nincs törvényi lehetőség.

Jelen ügyben megállapítható, hogy a törvényszék bizonyítékértékelő tevékenysége során indokolási kötelezettségét teljesítette, az összes bizonyítékot mérlegelési körébe vonta. Részletesen ismertette a kialakított álláspontját, hogy miért adott hitelt a vádlott beismerő vallomásának. A tényállásban leírt tények nagyrészt összhangban állnak az elfogadott bizonyítékokkal, annak hiányosságait a másodfokú bíróság a megjelölt irat alapján pótolta a vádlott elkövetéskor viselt lábbelijének leírásával.

B. A. vádlott az eljárás során nem vitatta a magatartás elkövetését, ezt egyértelműen alátámasztotta a kamerafelvétel, melyen felismerte magát, és amely rögzítette, amikor odament a sértetthez és fejen

rúgta őt, majd távozott. A cselekmény lefolyását B. I. J. sértett is vele egyezően adta elő, azt nem előzte meg sem szóváltás, sem inzultus, annak kiváltó oka ismeretlen, lényegében az egy - ahogy az elsőfokú bíróság is megfogalmazta az ítélet 6. oldalán - értelmetlen, céltalan magatartás volt. Az indokolás csak annyiban szorul pontosításra, hogy a sértett nem minősült védekezésre képtelen személynek (Btk. 459. § (1) bekezdés 29. pont), az irányadó tényállás alapján már felébredt, amikor a vádlott megrúgta, mely magatartás valóban minden előzmény és kiváltó ok nélküli volt. Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény is összhangban állt a vádlott beismerésével, ugyanis a szakértő egyértelműen akként foglalt állást, hogy a sérülés bizonyosan a vádlotti magatartás kapcsán és nem korábban alakult ki, egy direkt, tompa, nagy erejű erőbehatásra keletkezett, mely a cipővel fejbe rúgásnak megfeleltethető. Mindezekre tekintettel a beismerő vallomás elfogadásához kétség nem fér, azt mindenben megerősítették a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése is törvényes.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettét az emberölés büntettének kísérletétől az határolja el, hogy az elkövetőt a testi sérülés okozásának, vagy a sértett megölésének - akár egyenes, akár eshetőleges - szándéka vezette-e. Az emberölés büntettének kísérlete esetében az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és azt kívánja vagy belenyugszik, míg az életveszélyt okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán a testi sérülés előidézésére irányul (BH 1993. évi 405., BH 1996. évi 511., BH 2003. évi 1., BH 2006. évi 240. számú eseti döntések).

A 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat iránymutatása szerint az elkövetés időpontjában fennálló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra a tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezőkből lehet következtetni.

A tényállás iratszerűen tartalmazza, hogy a vádlott az esemény előtt szeszes italt fogyasztott, melytől ittas állapotba került.

Az ittas vagy bódult állapotban elkövetett bűncselekményekért való felelősségről szóló III. számú Büntető Elvi Döntés értelmében az alanyi oldalnak csupán az önhibából eredő leittasodás, nem pedig az ittas állapotban elkövetett bűncselekmény konkrét tényállása vonatkozásában van jelentősége. Azt kell tehát vizsgálni, hogy a terheltnek a tudatzavart előidéző leittasodása önhibából eredt-e. Ez jelen ügyben kétséget kizáró módon megállapítható a vádlott esetében.

Az önhibából ittas állapotba kerülő, és bűncselekmény tényállását megvalósító cselekményt elkövető személyt olyannak kell tekinteni, mintha beszámítási képessége lenne; következésképpen a törvényi rendelkezés folytán az ittas állapotban való elkövetés a cselekmény minősítésén mit sem változtat, azt nem érinti.

A bíróságnak a minősítés körében azt kell vizsgálnia, hogy a bűncselekmény elkövetési körülményeinek elemzése alapján miként lenne az minősítendő az alanyi oldal teljessége esetén. Ezt pedig csak a cselekmény tárgyi oldalának beható vizsgálata alapján lehet elbírálni, az elkövetett cselekmény tárgyi elemeit teljes részletességgel és alapossággal kell megállapítani.

A tárgyi tényezők (a cselekmény elkövetéséhez használt eszköz; az elkövetés körülményei és módja; a sérülés helye és jellege; az elkövető kijelentései; az elkövetőnek a cselekmény elkövetése utáni magatartása) részletes vizsgálatát a törvényszék elvégezte, az ítéletábra egyetértett a jogi indokolásban kifejtett azon álláspontjával, miszerint az irányadó tényállásban megállapított tényekből (könnyű, vászon cipővel, egy alkalommal, nagy erővel, fejre irányuló rúgás) nem lehet olyan következtetést levonni, hogy a vádlott, akár eshetőleges szándékkal, meg akarta ölni a sértettet. Testi sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal cselekedett, az elkövetés időpontjában tudata átfogta az életveszélyes sérülés előidézésének lehetőségét és ebbe belenyugodott, hiszen tisztában volt azzal, hogy életveszély kialakulhatott volna, de ez iránt közömbös maradt, ezért az életveszélyes eredmény tekintetében őt eshetőleges szándék terheli. Cselekményét az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a Btk. 164. § (1) bekezdésbe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntette kísérletének.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést az e törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

A 2012. évi C. törvény 79. §-ban meghatározott büntetési célok a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben e kettős cél szem előtt tartásával kell eljárnia. A bűncselekmény elkövetőivel szemben kiszabott büntetés tehát nem csupán magára az elkövetőre bír hatással, hanem a társadalom többi tagjára nézve is. Az ilyen jellegű erőszakos cselekmények elkövetőivel szemben olyan mértékű büntetés kiszabása szükséges, mely kellően biztosítja az egyéni és az általános megelőzést, előmozdítja a társadalom tagjaiban a jogkövető magatartást.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helyesen ismerte fel.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott által megvalósított bűncselekmény tárgyi súlya jelentős, a jogalkotó a büntetési tételkeret - kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés - meghatározásával az ilyen jellegű magatartásokat a súlyosabb megítélésű deliktumok között helyezte el.

A büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés súlyosító körülményként értékelése megfelel a Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény II/2. pontjában foglaltaknak.

B. A. vádlott a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 23.B.20041/2014. számon jogerősen befejezett büntetőeljárás hatálya alatt követte el az újabb bűncselekményt. Megállapítható ugyanis, hogy az annak tárgyát képező bűncselekmény elkövetési ideje 2013. május 24. napja, a terhelt az újabb bűncselekmény elkövetésekor, 2014. júniusában bizonyosan tudatában volt az ellene folyó eljárás tényének.

Az ítélet tábla osztotta az FBK 1994/32. számú eseti döntésben megfogalmazott alábbi álláspontot: „... az ártatlanság védelme, mint büntető eljárási alapelv és a büntető eljárás hatálya alatti újabb bűnelkövetés, mint lehetséges súlyosbító körülmény közé nem tehető egyenlőségjel. Mászt jelent az ártatlanság védelme, mint büntetőeljárási alapelv és mászt a fokozott bűnözési elszántság, amely abban nyilvánul meg, hogy terhelt annak ellenére követ el újabb bűncselekményt, hogy vele szemben más ügyben (ügyekben) már büntető eljárás folyik, függetlenül attól, hogy a többi ügy elítéléssel, felmentéssel, vagy megszüntetéssel végződik-e.

Az ártatlanság védelme mint alapelv, nincs ellentétben azzal az elvárhatósággal, hogy a terhelt legalább addig ne kövessen el újabb bűncselekményt, amíg ellene büntető eljárás van folyamatban. Ez az elvárhatóság még akkor sem sérti az ártatlanság védelmét, ha az eljárások nem eredményeznek elmarasztalást, mivel ez esetben az elkövető személyében megnyilvánuló nagyfokú társadalomra veszélyesség, a bűnözési elszántság a meghatározó."

A vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességet szemlélteti, hogy személy elleni erőszakos cselekmény (garázdaság) miatt ítélték felfüggesztett szabadságvesztés büntetésre, illetve az ellene, szintén személy elleni erőszakos bűncselekmény (védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett testi sértés és garázdaság) miatt folyamatban levő büntetőeljárás hatálya alatt, erről tudva követett el újabb, hasonló bűncselekményt; illetve nem maradhat értékelés nélkül az sem, hogy jelen ügyben elbírált cselekmény elkövetése óta a vádlottal szemben büntetőeljárás indult, 2017. augusztus 20. napján elkövetett vagyon elleni erőszakos bűncselekmény (rablás) miatt, tehát az elkövetést követően is összetűzésbe került a törvénnyel.

A 2012. évi C. törvény 80. § (2) bekezdés szerinti középérték 5 év. A középértéktől eltérő büntetés kiszabását a bíróságnak csak akkor kell külön megindokolnia, amennyiben ez az eltérés jelentős (BH 2001. évi 354. számú eseti döntés). Elsődlegesen az enyhítő körülmények nagy száma és jelentős súlya, kiemelten a közel négy éves időmúlás, mint nagy nyomatókkal értékelendő enyhítő körülmény, illetve az a tény, hogy a vádlott megbánta tettét, a középértéktől való jelentős eltérést indokolja.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék által kiszabott 2 év 6 hónap tartamú szabadságvesztés büntetés méltányos, de nem kirívóan enyhe. Annak mértéke biztosítja mind a generális, mind a speciális prevenció elérését, vagyis a társadalom védelme érdekében annak megelőzését, hogy a vádlott és más a jövőben bűncselekményt kövessen el. A főbüntetés olyan tartamú súlyosítására, mely az ítélet megváltoztatását eredményezte volna, az ítélet tábla indokot nem látott figyelemmel azon rendelkezésre is, hogy a törvényi büntetési tételkeret között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye [Be. 371. § (2) bekezdés, Bkv. 16. számú kollégiumi vélemény].

Az ítélet járulékos rendelkezései is megfelelnek a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 371. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a védő kirendelésével összefüggésben felmerült bűnügyi költség megfizetésére az ítéltábla a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdés alapján kötelezte a vádlottat.

A Fővárosi Ítéltábla végzése elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2018. év június hó 07. napján

. Nehrer Péter s.k.	. Sárecz Szabina Martina s.k.	. Bíró Emese s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 2018. év január hó 12. napján kelt 19.B.1782/2016/7. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.54/2018/5. számú végzésével **2018. év június hó 07. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2018. év június hó 07. napján

Dr. Nehrer Péter
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző